

ne vem, katera bi se merila z vami?“ Ustrašil se je sam svojih besedij. Kaj je pravzaprav rekel? Ah, nič kot navadno frazo, toda kaj je zraven čutil?

„Glejte, glejte!“ požugala mu je z drobnim prstkom, „kakšen poklon! Le čakajte, zatožim vas soprogi, kadar jo dobim. Ali vas bo!“

Čez nekaj časa, ko sta se nasmejala oba tem besedam, je vprašala dalje:

„Ali vas ima rada? Toda glejte, že zopet neumno vprašujem. Ko bi vas ne imela rada, bi vas ne bila vzela. — Pa raje vas nima kakor — jaz! Pijte, gospod Tomažič!“

Ali je to šala ali resnica? Kaj je rekla? Kaj? — Tomažič je pil — in pil mnogo.

„Milostljiva . . .!“

Teta Emilija je vstopila v salon pogledat, če ne potrebujejo vina.

„Ha, ha, poglejte ga!“ zasmejala se je Ida, ko je odšla teta. „Kako sem rekla? Da vas nima žena raje kakor jaz? Kakor jaz Mulleya namreč! Ha, ha, in vi ste brž obrnili nase! O vi možje, o vi možje!“ in požugala mu je zopet z onim drobnim prstkom.

Tomažič je stisnil ustni in obmolknil.

„In ker ljubim svojega soproga — — toda ne: začniva bolj učeno! Recimo, vaša žena vas ima prsrčno rada. Vaš prijatelj je tudi nji ljub gost v vaši hiši; ali pa ji more biti ta človek od onega dne še ljub, ko razžali vas, ko se sporeče z vami, ko vam začne klubovati?“

Uprla je vanj svoje žareče oči. On ni vedel, kam Ida meri. Nocoj sploh ni mogel dobro misliti. Vendar je vedel, da bi žena tega gosta ne imela več rada v hiši.

„Dom in svet“ 1900, št. 20

„Dobro, dobro!“ nadaljevala je grajščakinja. „Kje morem imeti jaz rada, tako iz srca rada vas, če ste tako poredni, da trdno sklepate, kljubovati — Mulleyu?“

Ida je umolknila, Tomažič je pa — prebledel.

Slikal H. Kvetschmer.

Vaja v potrpežljivosti

Grom je zabobnel, blisek je švignil, in v njegovi luči je zasijal pred njim dvojni propad. In v propadu se mu je zdelo, da stoji Ida, razpenja roke in ga vabi, vabi. A tam zraven stoji tovarna, ah ne stoji, seseda se na njegov svet . . .